

закликания на богомилскиятъ попъ Еремия и до ба-снословните, а понѣкогашъ и истинно поетическите произвѣдения на древниятъ християнски апокрифъ. Въ тая народна писменность не е било, разбира са, чисто християнство, и за сжжаление то твѣрде чѣсто е бивало грубо суевѣрие, което въ своите крайности са пробжрщало на сжжжршенъ фетишизмъ.

Сичкото това сждржане на бжлгарската литература станало общо достояние на славянете, които приняле кириловската писменность. У самите бжлгаре сж останале твѣрде малко памѣтвици, които би ни спомогнале да изслѣдоваме послѣдователно тѣхната литературна история до нейниятъ конецъ; тѣшката историческа сждба е истрѣбила множество литературни произвѣдения въ тѣхното отечество, и тие сж уцѣлѣле само отчасти въ православното славянско сжсѣдство.

Писателите отъ Симеоновиятъ вѣкъ ни представляватъ почти чистъ старо-славянски езикъ, но неговото господство са е продължало не дълго време. Народниятъ езикъ са подчинялъ се повече и повече на чуждото влияние; падението на пжрвото бжлгарско царство най-повече поджжргнало езикътъ подъ разнообразните дѣйствия на чуждите елементи. Освѣнъ оная не славянска примѣсть, която необходимо е трѣбало да оставатъ и пжрвите покорители, бжлгарете, езикътъ са развалялъ и отдалечалъ отъ своята пжрвоначална чистота подъ влиянието на гржците, на албанците, на власите, и на др. т. *). Въ ржкописите отъ конецътъ на 12-иятъ вѣкъ, т. е. отъ времето га Асѣна, ние ясно вече

*) Ако така нарѣченните отъ г. Пипина покорители на Бжлгария да би оставиле неславянско влияние въ стара-